

Nr 75.

Af herr **Rydén**, om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående rätt för oäkta barn att ärfva fader och fädernefränder.

Det är ett allbekant sakförhållande, att antalet utom äktenskapet födda barn i vårt land är mycket stort, och att procenten utom äktenskapet födda barn i förhållande till inom äktenskapet födda är i stadigt stigande. På andra sidan är det icke mindre känt, att dessa s. k. oäkta barn oftast i mer än ett afseende äro undanknuffade till en plats som samhällets styfbarn. Statistiken visar redan, att dödligheten bland dessa är mycket större än bland de inom äktenskap födda, förhållanden som gifva en hemsk aning om stackars människobarns oförskyllda öden. Inom samhället stå de i långt högre grad än andra rättslösa. Ofta undandrager sig fadern all försörjningsplikt, svär sig fri från faderskapet eller lämnar barnet och dess mor vind för våg. Det blir i så fall modern, som får söka draga sig fram med sitt barn, så godt hon kan. Ibland dignar hon under bördorna och tar i förtviflan sitt barns lif. Eljes blir det ett lif i arbete och slit för brödet, förskräckliga försakelser mången gång, rena nöden kanhända oftare. Barnets uppfostran försummas i denna hårda kamp för tillvaron, en stor procent af dessa »oäkta» kommer att rekrytera förbrytareleden. Vid fjolårets riksdag väckte jag ett par motioner, som afsågo att mildra förhållandena för dessa olyckliga människor, den ena afseende barmhärtigare straff för barnamord, den andra om tillvaratagande af de »oäkta» barnens och deras mödrars rätt gentemot pliktförgätna fäder. Riksdagen ställde sig i båda fallen välvillig till mina yrkanden. I förstnämnda fråga ha vi att motse förslag om lagändring till årets Riksdag, den andra frågan är nu föremål för lagberedningens och fattigvårds-kommittéens pröfning.

Emellertid synes det uppenbart, att äfven efter ett genomförande af dessa reformer så mycken orättvisa kvarstår gentemot de utom äktenskapet födda, att man ej bör slå sig till ro här. I främsta rummet tänker

jag härvid på *arfsrätten*. En lång kamp måste föras, innan lagstiftningen i Sverige ens ville erkänna, att de s. k. oäkta fingo ärfva sin mor. I den delen segrade dock till slut det till synes solklara rättfärdighetskrafvet. Däremot kvarstår ännu den orättvisan, att de »oäkta» ej få ärfva sin fader. Då jag vågar hysa en förhoppning, att utvecklingen af rättsmedvetandet nu måhända fört oss därhän, att lagstiftningen är redo att äfven här skipa rätt, vågar jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen ville i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla om förslag till sådan förändring i arfslagsstiftningen, att s. k. oäkta barn må ärfva fader och fädernefränder.

Stockholm den 25 januari 1912.

Värner Rydén.
